demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el genere humà"

CATALUNYA, 8 de febrer de 1980, nº. 44. Preu: 15 ptes.

La força de la unitat

Per fí, després de molts intents que no van arribar a plasmar-se, els quatre partits més importants dels situats a l'esquerra del PSC i del PSUC, hem decidit anar aplegats a les eleccions del Parlament. Sota el nom de "UNITAT PEL SOCIALISME", el nostre acord electoral ve a cumplir un vell desig d'importants sectors de la classe obrera i del poble de Catalunya: *avançar pràcticament en la unitat de les forces que es reclaman de la classe treballadora, de la lluita pel socialisme.*

Mentrestant, el PSC i el PSUC, dividits entre ells dos, cerquen acords amb CDC cara al futur Consell Executiu i també formes de col.laboració amb la mateixa UCD, i per això continuen amb les concessions a aquestes forces de la burgesia, com l'anomenada "unitat nacional" dins de la Generalitat d'en Tarradellas o el "pacte de progrès" amb CDC a la majoria dels ajuntaments.

El PSC, de manera especial, fent-se ressó de la política que mena el PSOE a nivell estatal, oberta a pactar amb UCD però completament tancada a acords amb el PCE, manté perillosament una actitud plagada d'amgigüitats sobre la col.laboració amb el PSUC a nivell del Consell Executiu. En tot cas, per al PSC pactar amb el PSUC es subordina als acords amb la dreta, amb CDC com a prioritat fonamental.

El PSUC, partit al que la dreta vol marginar, un cop utilitzats els seus bons serveis a través del "consensus" per reforçar-se política i socialment, insisteix per la mateixa via, intentant fer valdre la seva capacitat d'enquadrament i de control del moviment de masses per reconquerir "un lloc sota el sol". Amb "UNITAT PEL SOCIALISME" volem acabar amb aquest estat de coses, volem esdevenir un instrument per afavorir una unitat més amplia, la uni-

segueix a la pàg. 2

Lliga Comunista Revolucionària (IV Internacional)

Les eleccions del 20 de març, les primeres eleccions al Parlament de Catalunya des del 1931, constitueixen un fet de gran importància política pel conjunt de la classe obrera, per al poble de Catalunya.

Veure quines són les difedrents alternatives en presència, quines són les propostes de fons i quín és el seu abast pràctic, és l'objectiu d'aquest article, endemés de l'explicació del programa amb el que el nostre partit, que participa i dona plé suport a la coalició "UNITAT PEL SOCIALISME", encara el present procés electoral.

La dreta a la ofensiva

Ja des de les eleccions generals de l'1 de març del 79, la burgesia, el gran capital va modificar sensiblement la seva estratègia. La victòria electoral —i tot el que aquesta suposava— li va permetre de despendre's de les croses del "consensus" sistemàtic amb socialistes i comunistes. Des d'aleshores el consensus va esdevindre quelcom puntual, sobre alguns temes particulars, més o menys importants, com el mateix Estatut de Catalunya. Del consensus de Sau, es va passar a un nou consensus encara més retallat a la Moncloa: l'alt nivell d'abstenció en el referèndum estatuari era, d'alguna manera, un rebuig d'això i, a la vegada, l'expressió del desencant d'amplis sectors.

Els representants polítics de la burgesia, la UCD i CDC han sabut treure tot el profit de les concessions dels dos partits obrers majoritaris i, alçant-se sobre les seves espatlles, han iniciat una ofensiva en tota regla contra els treballadors i treballadores, contra el poble de Catalunya. La llei dita antiterrorista, la de seguretat ciutadana, el Programa Econòmic del Govern, el Pla Energètic Nacional, l'Estatut dels treballadors..., son alguns dels noms que ha pres aquesta ofensiva. La "racionalització" de les autonomies per part de la UCD, les lleis sobre l'ensenyament, sobre la sanitat, etc., són lesglaó de continuitat d'aquesta ofensiva, d'aquest atac en tota regla en el terreny econòmic, repressiu, social i polític per part dels partits de la burgesia.

A Catalunya, aquesta ofensiva es concreta endemés en la congelació dels traspassos de serveis a la Generalitat, inclosos els ja acordats fa més d'un any, i en un plantejament obertament "antimarxista", es a dir, antiobrer, de la campanya electoral per part de la UCD, de CDC i, també, d'ERC. La intervenció oberta del "Fomento del Trabajo Nacional" (la patronal catalana lligada a la CEOE), a través d'una inversió de 500 milions de pessetes a la campanya electoral a favor d'aquests tres partits, és també un fet significatiu, sobre tot si es recorda que 500 milions es, més o menys, la meitat del pressupost actual del conjunt de la Generalitat.

La gran burgesia espanyola i catalana juga fort en aquestes eleccions per evitar que es consolidi la majoria obrera a Catalunya i, en tot cas, per dividir-la, desgastar-la i impedir que constitueixi un exemple viu davant la classe obrera i els pobles del conjunt de l'estat.

I per fer-ho, concentren el màxim de forces. Impossibilitats d'utilitzar de nou la carta d'en Tarradellas, el seu joc es diu Pujol. Si bé aquest darrer no té pas gaire fàcil la cursa fins a la presidència de la Generalitat, sí que, al menys, pot esdevenir la força decisiva per forçar al PSC a un acord de govern en les pitjors condicions pels treballadors i per col.locar el PSUC dins aquest acord en una posició ultra-subordinada.

Les conseqüències pràctiques d'aquest nou "pacte de progrès", que seria molt ben vist per la UCD, són evidents: la capacitat d'autogovern, ja completament difuminada en l'estatut i en la Constitució, desapareixeria totalment a mans del govern de la UCD; la "nova" Generalitat podria ser un instrument suplementari en mans de la burgesia contra la classe treballadora, contra el poble de Catalunya.

La resistència de la classe obrera, factor de victòria

Però aquesta política de la burgesia no deixa de trobar cada cop una resistència més forta per part dels treballadors i treballadores i dels sectors populars. Una resistència expressada en les mobilitzacions de començaments de l'actual curs contra els retalls dels mestres, en la vaga general del 29 de novembre contra l'Estatut dels Treballadors de la UCD, en la lluita de SEAT i en les lluites dels convenis, en les manifestacions pel dret al divorci i a l'avortament, en les mobilitzacions contra el "paquet" legislatiu de la UCD sobre l'ensenyament, etc. etc.

Malgrat la important voluntat de lluita que han suposat i suposen aquestes mobilitzacions, aquests moviments de resistència a l'ofensiva de la burgesia, existeixen uns límits importants que cal trencar per esdevenir un factor de victòria. El més important d'aquests límits és el de l'agreujament de la divisió en el sí del moviment obrer. Totes les espectatives unitàries que la victòria de l'esquerra, dels partits obrers, a les eleccions municipals van obrir han estat frustrades. L'acord entre socialistes i comunistes va començar a denaturalitzar-se a Catalunya pel camí de l'anomenat "pacte de progrès" en el que, sobre la base de profundes concessions, es donava entrada a CDC —i de manera secundària a ERC— en el

Amb Unitat pel Socialisme guanyem Catalunya per als treballadors

govern dels municipis (1). Més endavant la unitat d'acció sindical que, lligada amb quatre fils, va presidir la negociació col.lectiva anterior contra el decret de topalls salarials de la UCD, ha saltat pels aires, al ser assumit per part de les direccions del PSOE-PSC i de la UGT l'Estatut dels Treballadors de la UCD i al signar-se l'acord-marc amb la CEOE. Tampoc la política del PSUC i de la direcció de CCOO ha servit per afavorir la unitat. Plena d'ambigüitats i de vacil.lacions a l'hora de la mobilització, ella comparteix —encara que sigui amb menor grau— la responsabilitat de l'aprovació de l'Estatut dels Treballadors i, al sentar-se a negociar sense lluita, la de la signatura de l'acord-marc. Després d'això, la direcció de CCOO s'ha llençat per la pendent de respondre al sectarisme de la UGT amb sectarisme, sense oferir cap via per l'acció comuna dels afiliats i afiliades a les dues

segueix a la pàg. 2

vé de la pàg. 2

tat a las fàbriques, als centres d'estudi, al carrer i al Parlament.

Dit amb altres paraules, "UNITAT PEL SOCIALISME" *vol fer operativa la majoria d'esqueres,* la majoria obrera existent a Catalunya, fent d'ella una arma per a la conquesta de la sobirania nacional que avui ens és negada per l'Estatut i per la Constitució i, a la vegada, posar aquesta sobirania al servei de l'assoliment de les reivindicacions obreres i populars.

Estem convençuts que la unitat electoral que suposa "UNITAT PEL SOCIALISME" pot servir per trencar amb les falses idees de l'anomenat "vot útil". Els quatre partits *podem arribar al Parlament,* podem posar les nostres veus al servei de la unitat dels treballadors i treballadores, de les lluites del nostre poble, acabant amb tants pactes i concessions per part de les forces avui majoritàries, del PSC i del PSUC.

Aquesta vegada sí, el teu vot a "UNITAT PEL SOCIALISME" serà un vot que tindrà tota la utilitat que li dona la força de la unitat.

J.F.

vé de la pàg. 1

centrals majoritàries que, en els casos en els que s'ha aconsegit ha estat un dels fruits de les posicions d'esquerra en el sí de la UGT i de CCOO.

Ampliar i desenvolupar la batalla per la unitat, en les lluites i en el Parlament, de les forces que es reclaman de la classe obrera, és el primer dels esglaons per desmuntar plenament l'ofensiva de la burgesia.

Al mateix temps cal avançar en la coordinació i en la convergència de les diferents lluites, dels diferents sectors. És aquest el sentit de la proposta del nostre partit, la LCR, front l'actual procés de negociació col.lectiva *d'organitzar una jornada de vaga general* que sigui *capaç de desbordar l'Estatut dels Treballadors* de la UCD i de *trencar el pacte social* que suposa l'acord marc. És el mateix el sentit de la nostra proposta d'un acord parlamentari entre el conjunt de diputats i diputades dels partits obrers i nacionalistes radicals en el primer Parlament, que sigui la base de formació d'un Consell Executiu del PSC i del PSUC, sense CDC ni UCD, que reculli les reivindicacions obreres i populars i les imposi al govern de la UCD, conquerint per la via de la mobilització, la plena sobirania nacional, el dret d'autodeterminació, negats per la Constitució i l'Estatut.

Tota la nostra orientació cerca doncs la consecució de la unitat obrera per la conquesta de la sobirania, de la unitat de les forces polítiques i sindicals de la classe obrera per transformar l'actual resistència en una contraofensiva en tota regla als plans conjunts del govern i la patronal.

"Unitat pel Socialisme", una alternativa unitària i de classe

Totes aquestes consideracions, tota aquesta orientació, ens fa valorar positivament i participar a la coalició "UNITAT PEL SOCIALISME" al costat del MCC, de la OCE(BR) i del PTC. Pensem que el programa de la candidatura recull de manera suficient —encara que sigui amb un caràcter de mínims— aquesta orientació unitària i que exclou qualsevol forma de consens, de pacte de govern amb els partits del gran capital espanyol i català.

Estem convençuts que la formació d'aquesta candidatura, d'aquest acord electoral és un pas endavant: per primera vegada les forces que hem situat la defensa de les reivindicacions obreres i populars com a únic nord, tenim possibilitats de superar les barreres antidemocràtiques presents en l'Estatut (la regla dé Hond, el 3% de mínim i el repartiment no proporcional dels escons entre les quatre circunscripcions) i arribar al Parlament.

Es tracta, ni més ni menys, que un acord electoral entre els quatre partits. Un acord útil, però que ni desdibuixa el perfil de cada un dels partits, ni suposa la superació de les divergències polítiques i ideològiques encara presents. Hem arribat a un acord sobre les alternatives necessàries per la classe treballadora i el poble de Catalunya en aquestes eleccions: aquesta és la base de la coalició.

De tots i totes vosaltres que heu participat amb la LCR, amb el MCC, la OCE(BR) o el PTC en es diferents lluites, depèn ara el futur i els resultats.

Recolzar, votar "UNITAT PEL SOCIALISME", en popularitzar les seves posicions, és la tasca actual, per donar expressió dins el futur Parlament a tot un ampli corrent de treballadors i treballadores que defensen la unitat obrera i rebutjen la col.laboració i les concessions amb la burgesia, amb la UCD i CDC.

Guanyar Catalunya per als Treballadors és doncs possible, barrar el pas a la dreta ho és també a través de la lluita i de la unitat.

JOAN FONT

(1) Només a Montcada, gràcies al treball del regidor de la LCR, aquest pacte contra natura s'ha trencat per passar a un bloc obrer (PSUC, PSC, LCR) que ha assumit el govern municipal.

"Grupo Mundo" inici de solució?

per problemes d'última hora de l'impremta no hem pogut reproduir aquest article en català. Dispenseu-nos.

Al cerrar este número de DEMÀ parece haberse llegado a un acuerdo entre los trabajadores y la empresa del Grupo Mundo, basado en la disposición de Au[redacted] tras largar y dificultos[redacted] ciones a abonar [redacted] inmediata el 50% de lo a[redacted] dado a cada trabajador, incorporándose toda la plantilla a la empresa. Al cabo de los diez días aparecerán de nuevo los periódicos y se pagaría el 50% restante. Respecto a los 135 afectados en la «regulación» inicialmente exigida por Auger, queda pendiene, no habiéndose aceptado ponerlo como condición previa a la negociación. Se asegura la permanencia de «Mundo diario», «Tele/eXpres» y «4-2-4» y, de otro lado, el Ministerio de Trabajo se hace cargo de lo adeudado a aquellos que pidan su baja voluntaria (seguro de paro, etc.), mientras Auger garantiza una indemnización de 500.000 ptas.

Tanta disposición empresarial y gubernamental viene a demostrar que, pese a la poca fuerza de la respuesta del ramo, se ha conseguido hacer negociar a la patronal —y preocupar al Ministerio— por miedo a una generalización del conflicto, que no es sino la punta del iceberg de la crisis del sector. Razón de más para [redacted]ensar que, con una lucha [redacted] decidida, con más [redacted]cia de sector y menos [redacted]tivismo, con más confluencia de ramo y menos democratismo en la empresa —dando voto a los miembros del «staff» esquiroles, etc.»—, con *una huelga de 24 horas* efectiva y apoyada por una amplia sensibilización popular y ciudadana (tal como propusimos repetidamente los militantes de la LCR en las asambleas hubieran podido conseguirse resultados mejores aún, para el Grupo Mundo en primer lugar y también para la unidad del sector así como una seria advertencia a los planes de reestructuración de la patronal y la burguesía en los otros periódicos.

El compromiso actual, sin embargo, es frágil. Se ha conseguido la reapertura de la empresa con todos los trabajadores dentro, y este hecho posibilita unas mejores condiciones para continuar la lucha, evitando la dispersión y la desmoralización inevitables, y más en este sector. Pero ahora hay que hacer frente al intento corporativista d ehacer negociar a los propios trabajadores la crisis del Grupo, oferta que sería bien aceptada por sectores de la plantilla y de las centrales sindicales.

Y para evitar esto sólo hay una vía: sacar el conflicto del estrecho marco de la empresa, demostrando en la práctica la solidaridad del ramo, la disposición a volver a la lucha si se amenazan los puestos de trabajo, extendiendo al máximo el problema, que afecta no sólo a los trabajadores del Grupo, sino también a los de fuera, si pensamos en el papel informativo, y reflejo de sectores sociales obreros, que jugaban los periódicos hoy amenazados.

En última instancia, la fuerza de los trabajadores del Grupo Mundo sólo puede venirles del apoyo exterior, del ramo en primer lugar, y de todos los partidos, sindicatos y organizaciones obreras de Catalunya.

G. MALET - P. ROCA

ACOMIADAMENTS AL "DIARIO DE BARCELONA"

L'entrada dels feixistes de "Fuerza Nueva" a l'antic "Brusi" no podia deixar de tenir repercusions. Ja s'acaba de produir el primer acomiadament "ideològic", en la persona de CARLOS PÉREZ, que ha rebut la carta corresponent. Al Diari es prepara la resposta de la plantilla. Vejam si, al menys per alguns dies, deixem de veure les portades "golpistes" que ens persegueixen des de qualsevol quiosc. Si s'atura l'acomiadament, s'haurà guanyat molt en la batalla contra les depuracions per raons ideològiques.

Els soldats no tenen drets democràtics!

L'actualitat militar en aquestes darreres setmanes està plagada de notícies de caire divers. Al País Basc una militant de l'EMK té pendent un Consell de Guerra per un article sobre la Mili a Euskadi. A Jerez el 25 de Gener han estat durament condemnats quatre soldats, acusats de pertànyer a l'UDS i lluitar per la millora de les condicions de vida, a dos anys i mig l'Alfred Pérez, militant del PTC, i a sis messos els altres.

Durant dues setmanes les organitzacions juvenils de Catalunya (JCR, JBR, JSC, JGRC, UJM, MJCC) han protagonitzat una serie d'accions tendents a fer conèixer públicament l'existencia d'aquest Consell de Guerra mitjançant un encadenament i un comunicat portat a la premsa i ràdio i fent acte de presència a la manifestació dels estudiants amb una pancarta unitària i un ampli repartiment de comunicats.

Al mateix temps la premsa es feia ressó del descobriment d'un nou complot militar amb la pretensió de promoure al cap del Govern a un militar que possibilités una involució de la política del Govermn més pronunciada cap a la dreta. Simples mesures administratives han estat preses pel Govern contra aquesta "punta d'iceberg" que de tant en tant fa la seva aparició per recordar als partits reformistes l'existència dels "poders fàctics" als quals recorrir en períodes d'ascens de la lluita dels treballadors.

Resta clara la política del Govern per a mantenir un Exèrcit fidel als seus interessos: total tolerància per als militars ultra-dretans i forta repressió pels soldats, així com per aquells que denuncien el "golpismo" com ara el director de "Diario 16", recentment processat.

Cada cop amb més forta intensitat cal evitar que els treballadors deixin passar aquestos aconteixements sense resposta; cal que el PSOE-PSC i el PCE-PSUC desfacin del compromís pres a la Constitució de respectar tal com està, l'Exèrcit i s'embranquin a proposar una reforma radical i profunda de l'Institució Militar. El moviment obrer no pot permetre que els seus joves treballadors siguin reprimits al sí de l'Exèrcit.

Ara més que mai cal que les organitzacions juvenils encapçalin un ampli moviment de solidaritat cap els soldats i facin seves les reivindicacions i necessitats dels soldats.

Cal aconseguir l'anulació de totes les sentències de Consells de Guerra i la llibertat de tots els soldats detinguts pel simple fet de lluitar per la millora de les seves condicions de vida.

Cal exigir la supressió total dels Consells de Guerra com a eina en mans de la dreta per a reprimir a soldats i civils.

Cal aconseguir la derogació immediata del reaccionari Codi de Justicia Militar que manté una jurisdicció militar especialment agresiva contra els treballadors.

Cal fer front els sectors golpistes de l'Exèrcit, exigint una depuració radical a les F.A.S. (Policia Nacional i Guàrdia Civil incloses) de tots els caps feixistes.

Cal que siguin reconeguts de forma immediata i efectiva tots els drets democràtics pels soldats, especialment el de *sindicació,* que permeti organitzar-se contre les continues agressions que sofreixen.

Cal exigir altrament la derogació de la norma que fa que els nostres joves facin el Servei Militar fora del nostre país.

A les mans de les Organitzacions juvenils està aixecar l'ampli moviment que necessiten els soldats per tal de redrçar la seva situació i que impideixi que fets com els esmentats puguin ser ignorats per els treballadors de Catalunya.

OSCAR

de "Catalunya Obrera" òrgan dels militants de la LCR de CC.OO.

Es repetirà la història?

L'any passat, a l'acabar el periode de negociacions dels convenis, les CC.OO. de Catalunya feiem un balanç on es manifestava que el topall salarial de l'Abril Martorell s'havia imposat als convenis, amb la particularitat que a Catalunya els augments aconseguits eren inferiors alguns punts a l'aconseguit al conjunt de l'Estat. La raó que explicava aquest fracàs de la negociació 78-79 la situavem en l'absència de MOBILITZACIONS GENERALS, en la tàctica de lluita "ram a ram" i "empresa a empresa", fixada per l'acord de CC.OO. i UGT de començaments de gener del 79, i que s'havia demostrat completament ineficaç.

Però aquesta conclusió-balanç, que semblava que volia cambiar de tàctica en la forma de fer front a la política *d'austeritat* de la UCD, no sembla que acabi de concretar-se. En els mesos passats s'han negociat, i es segueixen negociant, molts convenis importants. I, en general, no han trobat una sortida positiva, segons nosaltres que pel mateix motiu l'any passat. L'ABSÈNCIA DE MOBILITZACIONS GENERALS IMPEDEIX UNA VERITABLE CONTRAOFENSIVA CONTRA LA UCD-CEOE, I PORTA A LLUITES DE DESGAST, les quals, malgrat la combativitat i decisió dels treballadors el seu aïllament, es troben davant dificultats insuperables dins el marc estricte de l'empresa.

La situació d'aquest any no és pas la mateixa a nivell politic. Ben al contrari, és prou diferent, ha canviat, i pensem que en sentit negatiu. Després de la victòria de la UCD a les eleccions de l'1 de Març, existeix un front compacte de la patronal, que vol imposar augments fins i tot per sota del 13%, condicionats, a més, a pactes sobre productivitat i absentisme. Mentres, no es pren cap mida contra l'atur i es retallen els ja migrats drets sindicals. En aquesta mena de "croada" de la CEOE-UCD es recolzen en l'acord-marc que ha signat la direcció burocràtica de la UGT, que ha augmentat la divisió entre els treballadors. La dificultat d'aconseguir vèncer el FRONT PATRONAL és més difícil ara que l'any passat, i molt més conveni a conveni i ram a ram.

No sent, però, el més important d'aquest article el parar-nos en l'anàlisi de les raons que ens han portat a aquesta situació, no sobra recordar el lluny que ens trobem d'aquelles afirmacions i promeses fetes per la direcció del nostre sindicat: "el Pacte de la Moncloa és l'úniuca alternativa a la crisi i a l'atur", "l'aprovació de la Constitució consolida la democràcia i els drets sindicals...". I no sobra recordar això, doncs com varem assenyalar aleshores i ratifiquem ara, el Pacte de la Moncloa, la política de consens que va inaugurar, va ser un PACTE SOCIAL, va desmobilitzar els treballadors, va servir a la dreta per tal de realitzar els seus projectes polítics, va reforçar la UCD al poder, així com també va fer crèixer en gran manera la desafiliació, el desànim i l'abstenció política en sectors importants de treballadors...

L'Estatut dels Treballadors, la Llei Antiterrorista, la futura llei anti-vaga, la Llei d'Autonomia Universitària, el Pla Econòmic del Govern, el Pla Energètic Nacional, el frè a les autonomies... que ja eren de bon començament raquítiques degut a haver estat consensuades... HEUS AQUI EL RESULTAT DEL PACTE DE LA MONCLOA, DEL "CONSENSUS", DE LA CONSTITUCIÓ, DE L'ESTATUT DE SAU-MONCLOA, i de tota la política de pactes i concessions a la UCD.

Ara ens trobem davant una PROFUNDA OFENSIVA DRETANA del Govern-CEOE, que ha aconseguit introduir la divisió dins el moviment obrer, amb el recolzament continu i el pacte amb el PSEO i la UGT. Però no podem oblidar, ara, que aquest ha estat *el fruit madur* del consens. Igual que la victòria electoral d'UCD l'1 de Març també va ser-ho. Com a representant del gran capital, el partit d'en Suàrez, una vegada disposava de més marge de maniobra polític, ha donat la patada als qui tant fidelment el varen servir per tal que es donés una "transició sense traumes", i ha passat a una OFENSIVA MÉS DIRECTA I BRUTAL CONTGRA ELS TREBALLADORS, que ha tingut la seva darrera concreció en el terreny sindical amb el Pacte CEOE-UGT, el PEG i la imposició de l'Estatut dels Treballadors.

Tanmateix, encara son a temps d'evitr que ES REPETEIXI LA HISTÒRIA ara en versió corregida i augmentada. Som a temps d'impedir que la CEOE-UCD, amb el recolzament directe de la burocracia d'UGT, pugui seguir descarregant la crisi sobre els treballadors i el conjunt de la població, negant els drets sindicals. Per això no n'hi ha prou amb mobilitzacions testimonials, que com s'h vist davant l'Estatut dels Treballadors han demostrat ser insuficients per impedir la seva aprovació. No n'hi ha prou amb la sola oposició o el rebuig verbal, que no ha impedit la firma del Pacte Social, ni la seva aplicació futura als convenis... CAL ORGANITZAR UNA CONTRA-OFENSIVA GENERAL, UNA MOBILITZACIÓ GENERALITZADA DEL CONJUNT DELS TREBALLADORS DEFENSANT EL PODER ADQUISITIU, CONTRA L'ATUR I PELS DRETS SINDICALS.

Només aquesta mobilització general pot incidir en un canvi en l'actual correlació de forces, pot crear una situació que ABRIGUI els diferents convenis que es negociaran. Seria crear les condicions per la victòria dels treballadors en aquests propers convenis.

Pensem que aquesta contra-ofensiva és no només NECESSÀRIA, sinó també POSSIBLE. No tal sols perque CC.OO. és el sindicat majoritari, sinó també perque el resultat de les darreres eleccions sindicals celebrades demostra que els treballadors no accepten el pacte social, ni combreguen amb l'Estatut dels Treballadors. Per la massivitat de l'acció del 29 de Novembre, malgrat les grans dificultats posades per la patronal, els seus medis de "comunicació" i la desconvocatòria "activa" de la direcció d'UGT. Per l'exemplar vaga de la SEAT, que ha demostrat ben a les clares aquesta voluntat de que enguany no passi el de l'any passat...

De tota manera, estem deixant passar massa temps, s'estan negociant molts convenis d'empresa i ni tan sols s'han concretat unes mìnimes alternatives de generalització. Els convenis de Químiques, Tèxtil ja són en marxa, els de Construcció, Metall, etc. s'apropen; a les grans empreses com ara SEAT, Motor Ibérica, etc... Pensem que no hem d'esperar només la "coincidència" en l'acció dels diferents convenis, que sent important, sempre és molt difícil de materialitzar.

El fonamental es que TENIM AL DAMUNT AQUESTA AGRESSIÓ DE LA UCD-CEOE, que es idu P.E.G., "ESTATUTO", ACORD-MARC... i que cal una RESPOSTA GENERAL.

Proposem que la CONC convoqui i organitzi una JORNADA DE VAGA GENERAL A CATALUNYA pels objectius proposts i en solidaritat AMB ELS CONVENIS QUE ES NEGOCIEN ARA. Aquesta jornada seria un seriós avis a la patronal, permetria donar confiança als treballadors... Evidentment no seria la solució miraculosa, però sens dubte contribuiria a donar noves perspectives de mobilització encara més importants, que serien prou necessaries per tal de frenar l'ofensiva capitalista.

No orientar-nos clarament per aquest camí portaria sens dubte conseqüències negatives, tant pel conjunt dels treballadors com per CC.OO. La nostra acció sindical no pot consistir, en aquesta situació, en una oposició més o menys activa a l'acord-marc que, invariablement, conduiria, com a molt, a impedir l'aplicació de l'acord-marc via "laude". Un remei no massa diferent a l'enfermetat. I aquest seria el risc que correriem als convenis, si no engeguem el camí de L'ACCIÓ GENERAL I COORDINADA FINS ON CALGUI. El contrari seria, certament, TORNAR A REPETIR LA HISTÒRIA.

Comitè de Redacció de CATALUNYA OBRERA

Fuerza Nueva inaugura la seva seu a Sabadell

Per al propassat dissabte 26 de gener, l'organització feixista "Fuerza Nueva" havia anunciat amb gran ostentació la inauguració del seu local oficial a la nostra ciutat. En aquest acte, s'anunciava la presència del seu líder Blas Piñar, així com d'altres dirigents de l'extrema dreta europea. Es tractava per a ells de convertir Sabadell, durant un dia, la capital del feixisme europeu.

Aquest fet no podia menys que preocupar seriosament a totes les persones compromeses d'una manera o altra en la lluita pels nostres drets nacionals, democràtics i de classe, i en definitiva a tota la població treballadora de Sabadell que es veia directament amenaçada pel vandalisme propi dels grups feixistes. Tanmateix, el fet que aquesta organització s'hagi atrevit a establir-se a una ciutat amb la tradició de lluita que té Sabadell i amb una majoria municipal dels partits obrers (al marge de la valoració concreta que se'n faci de la seva actuació) hi introduia encara més motius de preocupació pel relatiu deteriorament en la combativitat que ha viscut la nostra ciutat en els darrers temps, a causa de l'augment accelerat de l'atur forçós (28.000 parats) i les conseqüencies del desencant produit per la política de consens i claudicacions dels partits majoritaris de l'esquerra

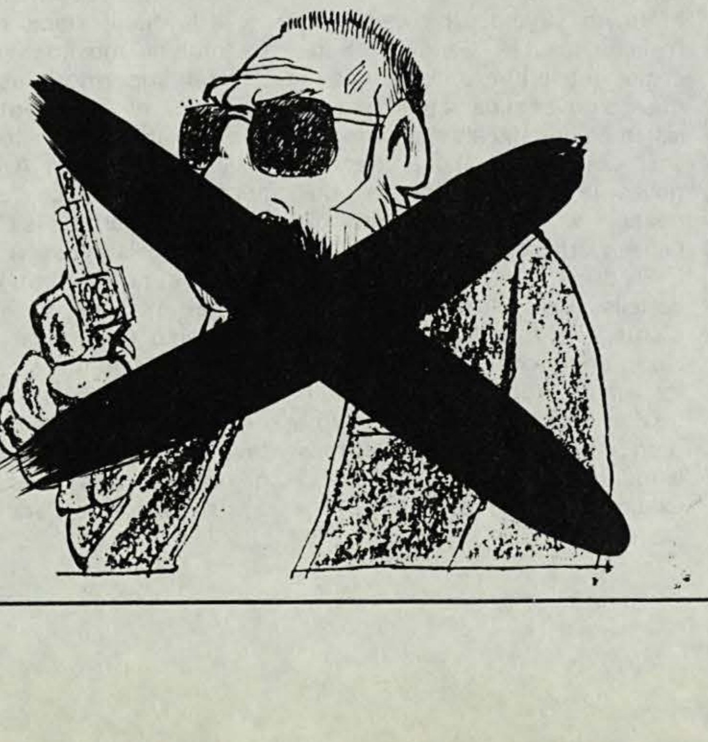
Però aquesta inquietud inicial es va veure quan menys atenuada per l'actitud que va prendre una part important de la població.

Lluny de deixar-se atemoritzar per la fatxenda dels perdonavides de "Fuerza Nueva", un sector significatiu de la població va sortir al carrer. Ho van fer un centenar i mig d'estudiants de BUP i COU, per tal de celebrar l'enterrament de les lleis educatives de la UCD, passant per davant dels nassos "paramilitars" que guardaven i esperaven l'arribada del seu "líder". Igualment, va sortir al carrer un nombre considerable de ciutadans/es que va montar materialment un setge que observava de ben a la vora els feixistes vinguts de fora (fins i tot amb autocar) i de dintre de la nostra ciutat, allà concentrats.

Si tenim present que posteriors manifestacions han passat i s'han aturat al davant de la seu de F.N. al crit de "Dissolució bandes feixistes" i "Vosaltres feixistes sou els terroristes", podem considerar que per ara Sabadell més que esdevenir la "capital" o "centre Pilot" del feixisme europeu ha vist augmentat i multiplicat el seu clam contra el feixisme.

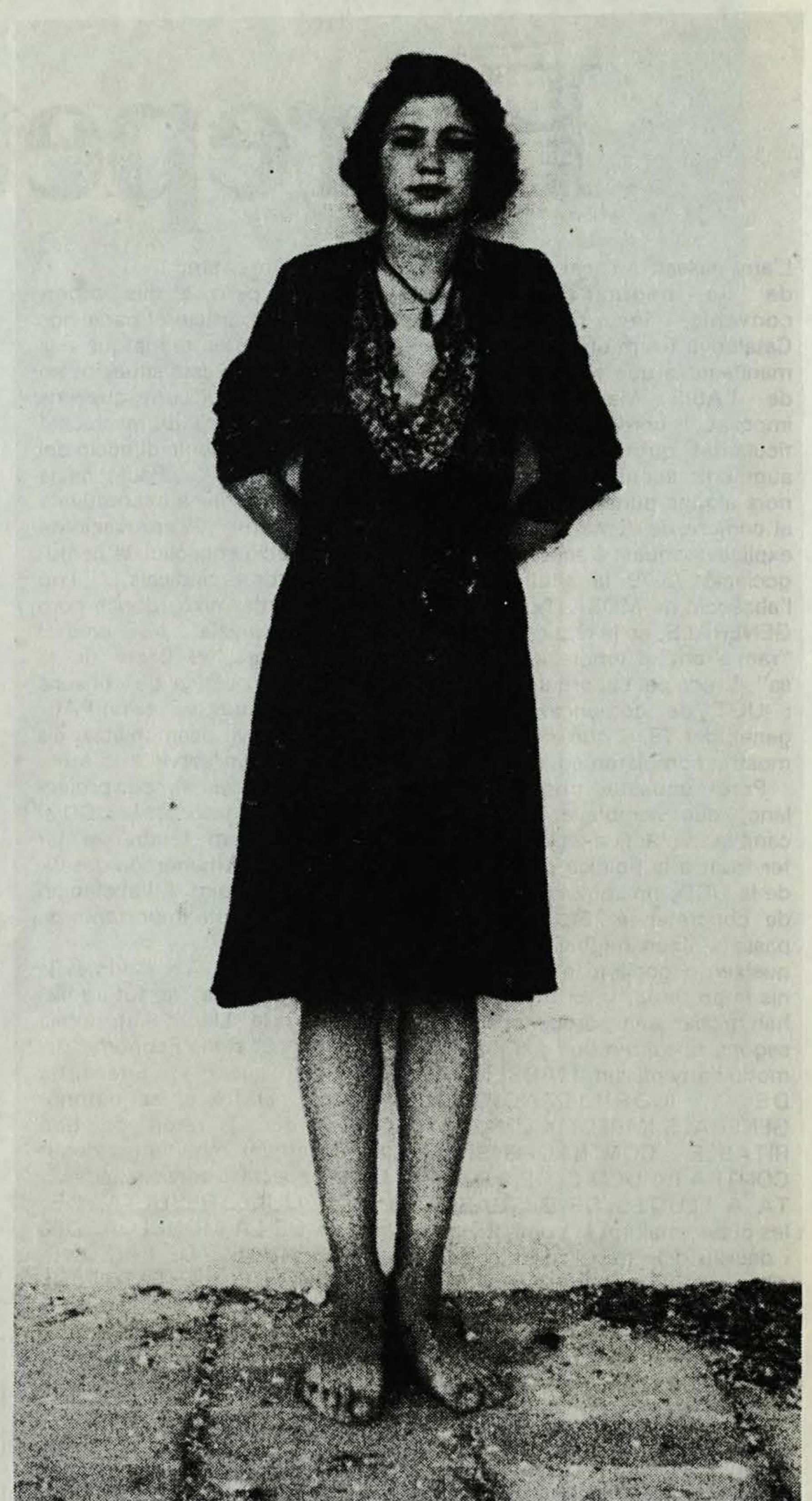
Això no obstant, el perill continua i cal combatre'l decididament des de tots els organismes del moviment obrer i popular, així com tots els partits d'esquerres que vulguin demostrar que ho són.

Cal combatre'ls fins a fer-los fora.

ARTUR

Cal continuar...

Cada vegada que he d'escriure quelcom sobre la lluita de les dones, sobre la situació de les nostres lluites, me'n adono d'una manera més clara que gairebé sempre hauria de posar el mateix, que ho voldria posar tot, que ens cal fer de tot, que totes les nostres coses estan pendents i perdudes enmig de rengleres poc llegides... I sobre tot, ara, en un periode pre-electoral, on tornaran a sonar totes aquestes coses sobre nosaltres, que la majoria de les vegades m'ompliran, ens ompliran a totes de ràbia. Em paro davant la màquina, recordo que milito en un partit que vol ser revolucionari, que és tremendament optimista, que segueix confiant aferrissadament en la capacitat de la classe treballadora i dels sectors oprimits per a transformar la realitat, les situacions d'opressió i que, a més, vol estar convençut que cal ser feminista i que val la pena repetir milers i milers de vegades les coses que no estan clares, fer tots els esforços per canviar-les... I començo...

Al febrer de 1980, per més dades un any d'aquests que el febrer és més llarg —i continúen les rebaixes—, *seguim sense ni tan sols projecte de divorci* però, això sí, amb una promesa de canvi del Codi Civil com per sucar-hi pa, feta a la mida d'un bon projecte, amb unes bones causes, és a dir amb culpables, amb tot el poder pel jutge, per fer i desfer, junt amb la informació de que cada dues demandes de separació, que cents de parelles comencen a fer per fer efectiu el seu divorci —quan arribi, manus UCD— són denegades (que la gent no es pensés que es pot SEPARAR per quatre tonteries...). La Santa Mare Església, per la seva banda, aboca tota la seva campanya contra tota dissolució del "sant sagrament" i les pèrdues que podria significar no poder fer més anul.lacions (i ho sento per tota la gent que pensa que aquesta institució és progressiva...).

I per això, aquest mateix febrer cal començar de nou amb totes les forces una campanya contra l'Església i contra els projectes de la UCD, per UN DIVORCI NO DISCRIMINATORI PER A LES DONES:

a) sense víctimes ni culpables
b) per mutu acord o a petició d'una de les parts
c) que garanteixi a les dones la igualtat de condicions en el moment del divorci, és a dir, que l'Estat assumeixi la seva realitat de persones en atur, i per tant, passin a cobrar automàticament el carnet d'atur
d) que garanteixi la seva formació professional, que la mare pugui preferentment **escollir si vol tenir els nens i les nenes amb ella.**

És a dir, desempolsar, recordar, el projecte sobre divorci que va fer públic la Coordinadora Feminista de Barcelona, popularitzar-lo, defensar-lo al moviment de masses, i estar preparades per a organitzar mobilitzacions contra el manteniment de les coses, com pràcticament ens proposen, al costat del moviment feminista, als barris, les empreses, el carrer...

I a més de totes les coses sobre l'avortament i d'altres que no m'hi caben, aprofito l'espai que em queda per solidaritzar-me amb la jornada contra les agressions que ha convocat el moviment feminista de tot l'Estat pel dia 14 de Febrer, "San Violentín" —abans "día de los enamorados/as" (les dones en el fons tenim bon humor...), jornada de lluita contra les AGRESSIONS I VIOLACIONS, que preten convertir-se en fixa —acabaran realment algún dia les violacions contra les dones?—.

Ja ens veurem en alguna cantonada i lluitant per totes aquestes coses. I una darrera crida: unim-nos totes, ens cal com el pa que ens (o no en) mengem. Ànims.

l'ANNA

---

o estudiem tots o estripem la baralla!!

Qui se'n recorda d'aquells estudiants dels anys 68-75 que donaven vida i ànims a la universitat?. D'aquells i aquelles que no deixaven passar un esdeveniment polític sense prendre la paraula i/o el carrer quan tocava?

No en teniem prou amb una reaccionària Llei General d'Educació, que la burgesia, servint-se del seu govern i per a readaptar el sistema educatiu als seus interessos, ens en vol colocar tres de noves: la LAU, la de centres docents i la de finançament de l'ensenyament.

Els diaris, la ràdio i quan no els cartells i manifestos que els estudiants hem repartit per la ciutat s'han encarregat ben bé de que les lleis en qüestió no es puguin agafar ni amb pinces; per això i perque no s'ha tingut present als estudiants en la seva elaboració exigim la seva Retirada.

Als capitalistes i en particular als de Fuerza Nueva els hi haurem de dir que s'equivoquen: que Catalunya sí és diferent.

Encara que només sigui per una vegada, aquí els partits majoritaris s'han vist obligats a convocar a la manifestació del dia 31. La força del moviment estudiantil i, molt important, les properes eleccions al Parlament no els hi han deixat una altra sortida si no volien perdre vots. A la component estudiantil cal afegir-hi la memòria recent de les lluites dels barris i dels mestres contra el retall de professorat i descoles que el ministeri volia imposar. Amb això Catalunya també ens ha sortit diferent, i és així perque els sectors populars i els estudiants han comprès que es tractava d'uns atemptats en matèria de pressupostos i d'ensenyament a la sobirania de Catalunya. I tot sigui dit, perfectament coherents amb la Constitució i l'Estatut.

Aquestes són les raons que han fet que tant el PSUC com el PSC, malgrat la seva intenció (encara present) d'esmenar la LAU hagin convocat a la manifestació del 31, on s'exigia la seva retirada. El resultat fou quasi immillorable: 70.000 manifestants, fins i tot amb una reduïda participació d'universitaris.

Si be, els i les estudiants hem estat els principals organitzadors d'aquesta setmana de lluita, els efectes desmasificadors d'una setmana de vaga s'han fet sentir. Es tracta, ara, de consolidar els organismes que el moviment ha aixecat ampliant-los a més gent i assegurant la continuitat de la lluita cap el dia que es pretengui portar la llei a les Corts.

E. CASTELL

ESTUDIANTS, LA LLUITA CONTINUA

La resposta a l'assassinat de la companya YOLANDA GONZALEZ, així como del membre d'Euskadiko Esquerra a mans de bandes "paral.leles" no s'ha fet esperar a la Universitat i als centres d'estudi. Hem tornat a sortir al carrer aquesta setmana continuant així, també, la lluita contra la LAU i les demés lleis educatives de la UCD. Diferents manifestacions han tingut lloc els migdies i vespres pels principals carrers de Barcelona. Som conscients que, malgrat la impotència davant la mort de YOLANDA, només la resposta decidia i massiva pot ajudar a evitar nous assassinats feixistes. Els estudiants, com tot el poble, no tolerarem l'escalada impune dels "escuadrones de la muerte".

